

kunne røre sig frit og uafhængigt i fuldkommen Selvbestemmelse og Selvløvgivning (Autonomi), hvad kun ordentligviis kan ske udenfor Folkekirken, og kun kan ske indenfor Folkekirken, naar man, hvad ogsaa skete ved Forslagets første Indbringelse, aabent vedkjender sig, at man kun vil underkaste sig Folkekirken's Ordninger og Tilsyn, forsaavidt som Guds egen Stilling tillader det. Den Form, i hvilken Forslaget fra først af fremkom, er langt at foretrække for den sidste nu foreliggende, fordi den langt bedre end denne svarer til Ideen.

Endnu skal jeg bemærke, at der under Landemødets Forhandlinger fra grundtvigiansk Side stillede den Opfordring til Landemødet, at andrage hos Regjeringen om en Anerkendelse af Nyslinge Frimenighed som Menighed i Folkekirken og at lade dette komme under Afstemning. Dette blev afflaaet, fordi denne specielle Sag ikke forelaa til Forhandling, men jeg lovede, hvad herved skeer, at det til Ministeriet skulde blive indberettet, at en stor Deel Præster ønske, at der træffes Foranstaltning til at skaffe Nyslinge Frimenighed Anerkendelse i Folkekirken.

Efter endt Discussion blev det sat under Afstemning:

- 1) Om Landemødet stemmer for Frimenighedsagen, som den foreligger fra Rigsdagen.
- 2) Om Landemødet ønsker Ministeren bemyndiget til under visse Betingelser at anerkjende opstaaende Frimenigheder som Led i Folkekirken.

Begge Dele bleve eenstemmig fraraadede, hvorimod Landemødet ønsker Sagens videre Behandling henviist til den begjærede Kirkecommissjon.

Om Menighedernes Deelagtighed i Valget af Præster og om andre Foranstaltninger, der kunde være Anledning til at træffe til Afhjælpning af den paa Rigsdagen omhandlede Trang til Forandringer i Folkekirken.

Skjøndt flere Stemmer udtalte sig gunstigt for Menighedernes Deelagtighed i Valget af Præster, dog ikke i den Form, i hvilken Skolelærere vælges, fandt man dog i det Hele, at dette Spørgsmaal ikke egnede sig til en isoleret Behandling, men kun til at behandles i Forbindelse med Spørgsmaalet om Kirken's Ordning i det Hele. Til Forsvar for Sagen kan særligt anføres, at Menighedernes Valgret ved Reformationens Begyndelse blev indført; hvorimod dog atter lader sig bemærke, at allerede de Riber Artikler af 1542 indskrænkte Kirkeordnanssens Bestemmelser desangaaende, paa Grund af de store Misbrug, som strax viste sig; og i vore Dage vilde det vistnok ogsaa vise sig, hvad der siges i den første Riber-Artikel, „at det tidt og ofte skeer, at hvilken Person som haver meest Slægt og Benner i et Sogn eller haver den største Part paa sin Side, den bliver Sognepræst, hvad heller han er duelig eller lærd dertil, eller ei" o. s. v. Til Forsvar for Sagen lader sig fremdeles anføre, at det synes at turde haabes, at Sogneforbindelsen, at Sammenholdet i Menigheden vilde styrkes ved at give Menigheden Deelagtighed i Præstevalget. Men herimod synes atter vægtige Betænkeligheder at fremstille sig, efter at Loven om Sognebaandets Løsning er given. Ved ethvert Præstevalg vilde der nemlig i Menigheden i Reglen være overvundne Minoriteter, der ikke have kunnet sætte deres Valg igjennem. Det lader sig forudsee, at disse vilde lægge deres Utilfredshed for Dagen og demonstrere ved Sognebaandsløsninger og Bevægelser i Retning af Frimenigheder. Langt mindre Utilfredshed vil formeentlig fremkomme, naar Præsten, som hidindtil, gives Menigheden af Regjeringen.

Efter endt Discussion vedtog Landemødet eenstemmigt at indstille, at det ikke ansaa Spørgsmaalet om Menighedens Valgret for modent til Afgjørelse, og at en endelig Bestemmelse først kunde tages samtidig med en ny Kirkeorden.

Der blev ligeledes forhandlet om andre Foranstaltninger til at afhjælpe den omtalte Trang til Forandringer i Folkekirken. Den Klage, der ofte høres og, kunne vi tilføie, som